

Evropský ombudsman nabízí institucionalizované příležitosti stěžovat si na činnosti institucí EU tím, že se kvalifikovaně zastává práv občanů. Práce nejprve analyzuje veskrze narativní motiv ombudsmana jako „mocného ochránce slabých občanů“. Tato příběhově ustavovaná moc však kontrastuje s povýtce omezenými právními prostředky, jimiž většinou ombudsman pro obranu občana disponuje. Zdroje úspěchu instituce ombudsmana v kontinentálních právních řádech můžeme chápat také jako svérázný návrat k dávnému systému equity - prosazování „přirozené spravedlnosti“, tedy jako průnik jistého prvku anglosaského práva do kontinentálního. Formální systém kodifikovaného práva naráží s dynamickým rozvojem západních společností na své limity; ombudsman dovolávající se citu pro spravedlnost by měl fungovat jako jedna z pojistek proti jeho nedokonalostem. Konečně instituci Evropského ombudsmana můžeme chápat jako svébytný nástroj přibližování evropské administrativy evropským občanům. Ve vztahu k institucím EU naplňuje kontrolní a zároveň skrytě „propagační“ funkci, čímž představuje potenciální zdroj konfliktu, který musí být v každodenním fungování této instituce zažeháván. Na příkladu stížností proti diskriminaci je následně ukázáno, jakým způsobem se tak děje.